

NORGES POSISJONER
COP 18 / CMP 8
KLIMAKONFERANSEN I DOHA, QATAR

COP18|CMP8
DOHA 2012

UN CLIMATE
CHANGE
CONFERENCE

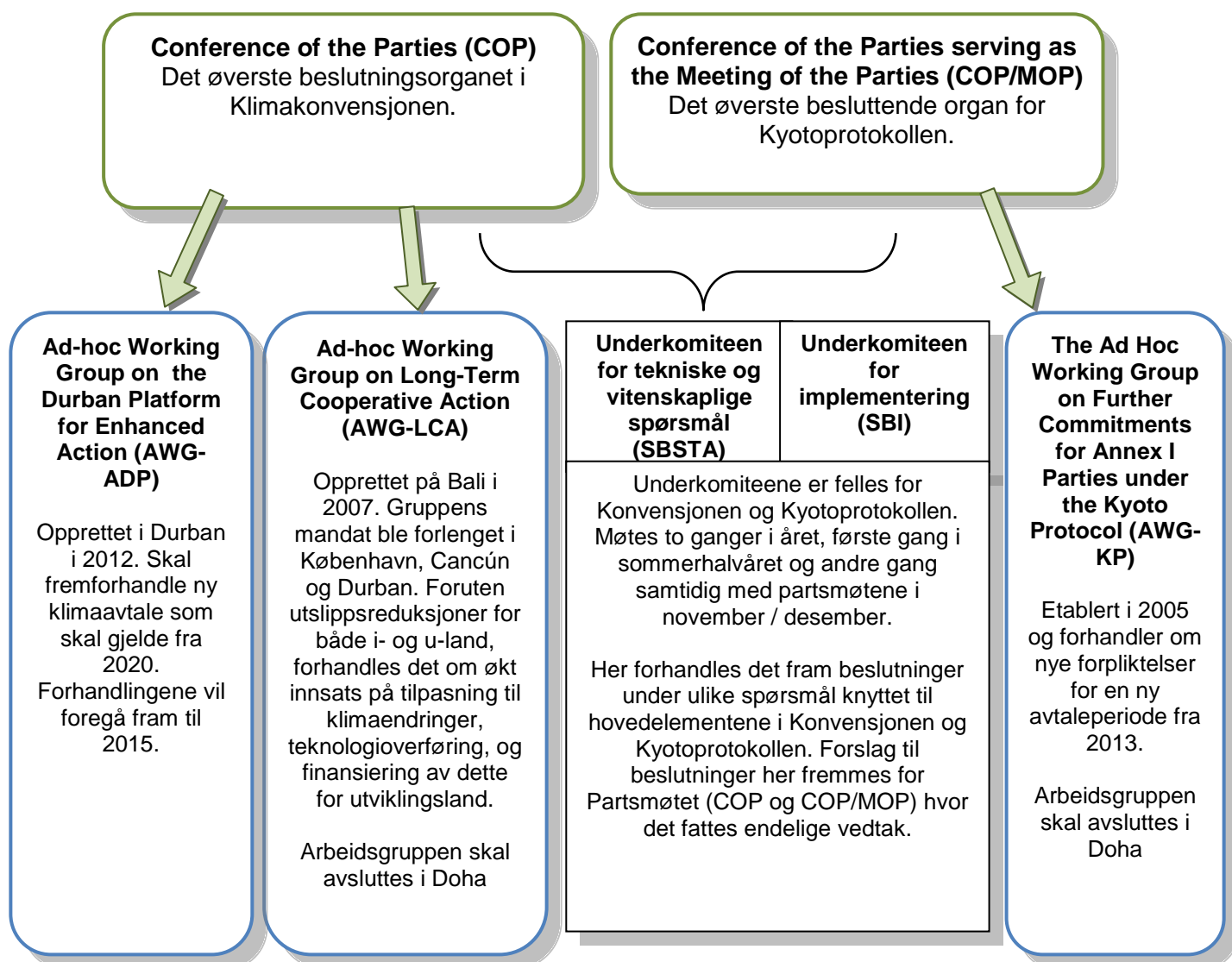
26. november – 7. desember 2012

Norges posisjoner til COP18 / CMP 8, Klimakonferansen i Doha, Qatar

Forhandlingsmøtet i Doha vil starte mandag 26. november med åpning av det 18. partsmøtet under Klimakonvensjonen (COP) og det 8. partsmøtet under Kyotoprotokollen (COP-MOP). Deretter vil undergruppene som vist i figur 1 åpnes:

- Fortsettelsen av det 1. møtet i arbeidsgruppen for Durbanplattformen – AWG-ADP
- Fortsettelse av det 15. møtet i arbeidsgruppen for Long Term Cooperative Action (Konvensjonssporet) – AWG-LCA
- Fortsettelse av det 17. møtet i arbeidsgruppen for Kyotoprotokollen – AWG-KP
- Det 37. møtet i underkomiteen for tekniske og vitenskaplige spørsmål – SBSTA
- Det 37. møtet i underkomiteen for implementering – SBI

Figur 1 - Oversikt over strukturen på møtene:

Det legges på nåværende tidspunkt opp til at høynivåsegmentet med ministre, som er kombinert for partsmøtet under Klimakonvensjonen og partsmøtet under Kyotoprotokollen, åpnes tirsdag 4. desember og fortsetter frem til fredag 7. desember.

Partskonferansen i Doha skal følge opp resultatene fra Durban i 2011 på følgende områder:

- 1) ny forpliktelsesperiode under Kyotoprotokollen,
- 2) oppfølging og gjennomføring av Cancúnavtalen, inkludert mål om utslippsreduksjoner for land som ikke er omfattet av Kyotoprotokollen; og
- 3) utvikling av en juridisk bindende avtale for alle land fra 2020 og en arbeidsplan for økte utslippsreduksjoner før 2020.

Arbeidsgruppen for Durbanplattformen

I henhold til vedtaket fra partsmøtet i Durban i 2011 skal det forhandles fram et rettslig bindende regelverk i 2015 som skal ha effekt fra 2020. Norge ønsker at dette skal være i form av en protokoll under Klimakonvensjonen. Norge vil arbeide for en bred og ambisiøs klimaavtale i tråd med togradersmålet, som nedfeller konkrete forpliktelser om utslippsreduksjoner for både i-land og alle store u-land. Avtalen bør også danne en langsiktig ramme om det videre globale klimaarbeidet under FN slik at en slipper nye formelle og ressurskrevende avtaleprosesser. Av den grunn er det viktig å bygge inn dynamiske elementer i avtalen. I Doha må det vedtas et arbeidsprogram som legger grunnlaget for en informert diskusjon om utforming av forpliktelser, og som legger grunnlaget for å kunne inngå en avtale i 2015.

Norge prioriterer innsats for å sikre togradersmålet, høyt. Partenes nåværende målsettinger om utslippsreduksjoner fram til 2020 er for lave til å sikre togradersmålet. I Durban ble det derfor etablert et arbeidsprogram for økte ambisjoner før 2020. I Doha bør diskusjonene om større utslippskutt bygge på Durbanvedtaket, inkludert at land kan heve sine eksisterende ambisjoner og at flere land kan sette mål for utslippsreduksjoner fram til 2020. Videre er det viktig å få styrket oppslutning om at tiltak utover det landene gjennomfører nasjonalt kan utløses gjennom ulike internasjonale initiativer og satsinger, inkludert styrket innsats for redusert avskoging og utvikling av karbonmarkeder. Perioden fram mot 2020 må ses på som en overgangsfase fra en situasjon der bare noen i-land har bindende forpliktelser om utslippsreduksjoner, til en avtale med kvantifiserte bindende forpliktelser for alle land. Norges tilbud om å heve vårt ambisjonsnivå til 40% i 2020 i forhold til 1990-nivå, dersom dette kan bidra til enighet om en ambisiøs global klimaavtale der de store utslippslandene påtar seg konkrete forpliktelser i tråd med togradersmålet, ligger fast. Å heve Norges ambisjonsnivå forutsetter at fleksible mekanismer er tilgjengelige.

Det vises forøvrig til Norges skriftlige innspill til ADP før Doha.

Arbeidsgruppen for Konvensjonssporet (LCA)

Vedtakene i Cancún og Durban under LCA har bygget opp et bredt anlagt klimaregime fram mot 2020. Foruten å forankre de innmeldte målene om utslippsreduksjoner og -begrensninger fra 90 land, inkluderer dette beslutninger om klimatilpasning, teknologioverføring, redusert avskoging, finansiering, samt måling, rapportering og kontroll av klimagassutslipp. Beslutningene under konvensjonssporet danner derfor en svært viktig ramme for den klimainnsatsen som vil skje før 2020; hvilke utslippsreduksjoner man gjennomfører og hvor robuste land vil være i å tilpasse seg klimaendringene. Under LCA i Doha gjenstår det å ta beslutninger om noen sentrale elementer. Det legges stor vekt på å følge opp og gjennomføre vedtakene fra Cancún, Durban og Doha, som legger grunnlaget for stimulering og oppfølging av tiltak for klimatilpasning og utslippsreduksjoner fram til 2020. Det er blant annet viktig å få en god oppfølging av de ulike komiteene og institusjonene som er etablert, og at dette skaper rom for gode prosesser i det videre arbeidet.

Arbeidsgruppen for Konvensjonssporet (LCA) skal i henhold til Durban-vedtaket avsluttes på COP18. Vedtaket fra Durban spesifiserer at følgende spørsmål vil kreve videre oppfølging:

1. Langsiktig globalt mål for utslippsreduksjoner og "peaking year" (under Felles visjon)
2. Spesifisering av reviewprosessen 2013-15
3. Spesifisering av en ny markedsbasert mekanisme og rammeverk for kostnadseffektive tiltak, inkludert markedsbaserte mekanismer
4. Resultatbasert finansiering for REDD+
5. Videre klargjøring av mål og tiltak for utslippsreduksjoner

Forhandlingsresultatet på disse spørsmålene kan være substansbeslutninger eller beslutninger om videre arbeid. Fortrinnsvis bør nødvendig oppfølgingsarbeid etableres under SBI, SBSTA eller en av de eksisterende institusjonene etablert under COP (tilpasningskomiteen og rammeverket for tilpasning, teknologimekanismen, Det grønne fondet og Den faste finansieringskomiteen (Standing Committee on Finance)).

Arbeidsgruppen for Kyotoprotokollen

På FNs Klimakonferanse i Durban i 2011 ble det enighet om å etablere en ny forpliktelsesperiode under Kyotoprotokollen fra 2013. Formelt vedtak om dette vil fattes på FNs klimakonferanse i Doha Qatar i desember 2012, herunder formalisering av utslippsforpliktelser for land, formalisering av endringene i protokollen med vedlegg som var en del av Durban vedtaket (inkludering av en ny gass NF3 mv.), fastsetting av periodelengde (5 eller 8 år), og nødvendige konsekvensjusteringer i regelverket.

Alle utestående betingelser for ny forpliktelsesperiode under Kyotoprotokollen må avklares i Doha, slik at den kan settes ut i livet fra januar 2013. Det blir viktig i Doha at

alle Partene til protokollen søker realistiske kompromisser for å få dette til. Norge vil arbeide for en forpliktelsesperiode på 8 år, slik at 2. forpliktelsesperiode slutter når den nye globale avtalen settes ut i livet. I Qatar må partene også finne en løsning på spørsmålet om begrensning i adgangen til overføring av kvoter fra første til andre periode. De fleste u-land ønsker at det skal innføres ytterligere begrensninger på overføring av kvoter enn de som allerede ligger der. En begrensning bør ikke undergrave spareadgangen i protokollen.

På FNs klimakonferanse i Doha skal endelig utslippsforpliktelse for Norge fastsettes og formaliseres. Utslippsforpliktelsene under protokollen blir uttrykt i prosent av utslippene i 1990 som et årlig gjennomsnitt for perioden. For fastsetting av Norges tallmessige forpliktelse i neste forpliktelsesperiode under Kyotoprotokollen vil Norge legge fram et utslippstak på 84% i forhold til 1990-utslipp, konsistent med Norges mål om 30% utslippsreduksjon i 2020 sammenlignet med 1990.

Norge ønsker bredest mulig deltagelse i en ny forpliktelsesperiode under Kyotoprotokollen av land som påtar seg reelle utslippsreduksjoner.

Norske hovedprioriteringer

Norge vil ha følgende hovedprioriteringer i Doha:

- Norge skal i Doha arbeide for et samlet balansert resultat, som følger opp utestående spørsmål og gir framdrift for forhandlingene under Durbanplattformen.
- Alle utestående betingelser for ny forpliktelsesperiode under Kyotoprotokollen må avklares i Doha, slik at den kan settes ut i livet fra januar 2013.
- Norge vil arbeide for en forpliktelsesperiode på 8 år, slik at 2. forpliktelsesperiode slutter når den nye globale avtalen settes ut i livet.
- Norge vil jobbe for at en bred og ambisiøs klimaavtale i tråd med togradersmålet som nedfeller konkrete forpliktelser om utslippsreduksjoner for både industriland og store utviklingsland.
- Arbeidet med å utløse større utslippskutt før 2020 prioriteres høyt. Norge vil støtte en bred tilnærming der man adresserer landenes eksisterende mål, får flere land til å fastsette reduksjonsmål for 2020 og støtter oppunder internasjonale initiativer og satsinger som kan utløse tiltak utover det som gjøres rent nasjonalt gjennom felles innsats.
- Norge vil arbeide for å videreutvikle en ny markedsbasert sektormekanisme under Klimakonvensjonen. Avhengig av framgang i utviklingen av denne vil vi kunne støtte opprettelsen av et rammeverk som åpner opp for godskriving av mekanismer med kreditter utstedt utenfor FN. Norge vil argumentere for at et slik rammeverk må ha felles internasjonale standarder for å sikre at utslippsreduksjoner beregnes på samme måte og unngå at en kvote telles flere ganger i ulike kvotesystemer.
- Norge vil arbeide for at alle utslippsmål fram til 2020 gjennomgås i større detalj, og at det utarbeides nødvendige regler for hva som telles mot

utslippsmålene, spesielt for å unngå dobbelttelling av karbonkreditter i både i-land og u-land.

- Review-prosessen som skal gjennomføres i 2013-15 må konkretiseres i Doha slik at den kan starte umiddelbart. Prosessen må være basert på den beste tilgjengelige kunnskapen og skal vurdere om det er tilstrekkelig å begrense global oppvarming til to grader. Norge vil understreke rollen til FNs klimapanel i å bidra med det vitenskapelige underlaget til denne prosessen.
- Sårbare utviklingsland som minst utviklede land og små øystater er spesielt opptatt av tilpasning til klimaendringer. Norge vil understreke behov for støtte til tilpasningsplanlegging for minst utviklede land og viktigheten av å overholde togradersmålet for å unngå tap og skade ved klimaendringer. Videre skal vi oppfordre alle land til å støtte opp mot WMOs globale rammeverk for klimatjenester som et viktig verktøy for tilpasning og forebygging.